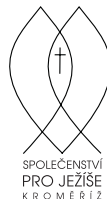

**Vy jste ho (Otce)
nepoznali, ale já ho
znám...**

Jan 8,55

ABBA OTČE – VOJTĚCH KODET - POKRAČOVÁNÍ

UZDRAVENÍ VZTAHU K OTCI I (7. ČÁST)

Bratři a sestry,
v našem posledním setkání jsme mluvili o nutnosti obrácení a životních zkoušek na naší cestě k poznání Otce takového, jaký je.

Jestliže přijmeme tuto cestu obrácení a zkoušky, které Bůh tajemným způsobem pro nás na

této cestě připravil, tak sami časem zakusíme, jak přináší Boží péče o nás své ovoce. Jak má očistující dopad na naše vnitřní vnímání. Postupně se v nás začne utvářet nový pohled na Boha, takového jaký je, na náš život, a v nás Bůh začne tvořit nového člověka. V podstatě celý život jde o stále nové zvozpřetváření našeho vztahu k Bohu ne už v iluzích, ale právě k Bohu, který je takový, jakého nám zjevil Ježíš. K poznání Boha, který hledá člověka, který ho miluje a pro jeho záchranu dělá úplně všechno.

Okouzlení Boží aktivitou v našem životě, jeho láskou, kterou Bůh dává stále a nabízí, nás vede k tomu, abychom na té cestě vytrvali. Protože cesta obrácení a cesta skrze životní zkoušky není snadná. Naše obrácení zasahuje celou naši bytost. Ve všech rovinách našeho prožívání. Týká se tedy změny našeho srdce, našich citů, naší mysli, naší vůle. Kdo na té cestě vytrvá a přijme i zkoušky, které jsou s cestou spojeny, dojde postupně k poznání, že Bůh opravdu není bytost vzdálená, a vůbec už ne nám lhostejná. Nebo, že my nejsme Bohu vzdálení a lhostejní. Že nejsme jenom lidé, ale že jsme děti. Děti Boží. A že On není jenom Bůh, ale že je Otec. A toto vědomí v nás postupně sílí a stále roste. To je jedno z největších ovocí právě těchto zkoušek, kterými nás Bůh provází. Poznání výjimečné Otcovy péče o nás, Jeho výjimečné lásky ke každému z nás jednotlivě. Tento objev, že jsme DĚTI OTCE nebo synové a dcery Otce, v důsledku znamená nový pohled na nás samotné. Na náš vlastní život, na hodnocení života a také na naše životní povolání. My tuto pravdu, že Bůh je náš Otec, známe z dětství. Většina z nás. Ale to neznamená, že podle ní utváříme svůj

život. Právě ty skutečnosti, které považujeme častokrát za samozřejmé, se do našeho vnitřního života téměř nepromítají. Přijmout je celou svojí bytostí je pro nás velice těžké. Proto Bůh musí připustit náročné situace, zkoušky, kterými nás provází. Cílem cesty, kterou nás Bůh vede, je úplná vnitřní oddanost Otci - tak, jak ji můžeme vidět v životě Ježíšově. Oddanost, ve které i v těch nejtěžších chvílích Ježíš volá Abba, Otče, Otče ne má, ale Tvá vůle se staň. Víte sami, jak je tento životní postoj někdy velmi těžký, zvláště když člověku opravdu není dobře.

Mluvit o Bohu jako Otci není vůbec snadné. To jsme si už řekli v začátku našich promluv. Jednak proto, že zkušenost s lidským Otcem nebo otcovstvím je dnes velmi problematická, ale také proto, že i naše pojetí otcovství je dnes úplně jiné. Naše představa lidského otce je prostě pokrivena. Většinou lidé mají z otce strach, anebo ho nějakým způsobem obcházejí. Výsledkem je, že člověk, který si chtěl zachovat tu největší vnitřní svobodu, se nakonec stane příkloní k jakési skryté stádovitosti a přehnané závislosti na jiném vůdci, nebo na nějaké skupině. Narušení vztahu mezi Otcem a synem hezky vyjádřil jeden americký františkán - psycholog, když tomu vztahu dal motto: „Já a Otec **nejsme** jedno“. Jakási parafráze právě na Ježíšovo vyjádření: „Já a Otec jsme jedno“. Proto je pro nás tak důležité, abychom, chceme-li zažívat na sobě skutečně vztah plný důvěry a tvořivé spolupráce vůči Otci, **abychom se hluboce ponořili do Ježíšovy zkušenosti**. A abychom se jím nechali uvést do vztahu s Otcem. Nám přijde logické, že Bůh, je-li Otec, tak je vždycky spokojený, když jeho děti jsou hodné. Když konají dobro, když nezlobí, když jednají správně; ve vztahu k Nebeskému Otci bychom mohli říct: „Když se správně modlíme, postíme, chodíme na mši svatou, ke svátostem, máme se rádi mezi sebou... Ale už tady vidíme, že naše představa je, byť chceme, co nejušlechtlejší, je tak trošku jiná než představa Ježíšova. Ježíš nám vykreslil Otce jako toho, který se nejvíce raduje, ne když člověk dělá dobro, ale když hříšník přizná svůj hřích. Největší radost má Bůh, když člověk uzná svoje přestoupení, svoji hříšnost, přijde k Němu, lituje toho a prosí za odpuštění. Tehdy se Bůh raduje, a s Ním celé nebe, a Bůh je nesmírně spokojený. Vůbec nemluví Ježíš o tom, že by byl Otec spokojený, z těch devětadevadesáti spravedlivých. Ty také vůbec neoslavuje, ani je nechválí. Ty, kteří se nepovažují za hříšníky. Ale naopak, pořádá velikou slavnost, když se vrátí syn hříšník. Ježíš nás tedy velice jasně vede k tomu, abychom změnili svůj pohled na Boha. Proč? Proč se náš Otec raduje, když se vrací hříšník? Proč koná tak velikou slávu pro návrat jednoho ztraceného, a ne pro devětadevadesát spravedlivých. No protože teprve hříšníkovi může Bůh projevit, že je plně Otcem. Může mu ukázat veškerou plnost své lásky, svého přijetí, může mu ukázat, že Jeho láska je víc než hřích toho člověka. Že je silnější než odpor, kterým se člověk po hříchu vůči Bohu staví. Může mu projevit své slitování, zcela nezasloužené, nezasloužitelné - dobrovolně darované. **Může dát najevo, že pro Boha je víc, že jsme Jeho děti, než to, jestli hřešíme nebo nehřešíme.** To je podstatná věc. Jenomže my jsme hříšníci všichni. Ale člověk, který nepřiznává svůj hřích, nepotřebuje Boha. A tím nemůže zakusit, že Bůh je jeho Otcem. Teprve člověk, který vyznává svůj hřích, může zakusit Otcovu lásku, která přesahuje veškerou spravedlnost. Lásku, která nás kdysi zrodila k životu, a která nás k tomuto životu stále vede, stále nás uschopňuje k novému životu skrze odpuštění. Bůh může teprve hříšníkovi ukázat, že i vzpurný syn zůstává synem. Problém je jenom to, že to nevnímá. Teprve když se hříšník vrací, zakouší znovu Otcovu náruč. V knize proroka Jeremiáše (3,22) čteme: „Vraťte se synové odpadlí, já vaše odpadlictví vylčím.“ Ten, kdo se cítí bez viny, tak nepotřebuje ani odpuštění a ani Otce, protože si prostě na život a na svůj hřích stačí sám. To je jeho největší prokletí. Jenom syn může pocítit, že je hříšníkem, a jenom hříšník se může skutečně cítit synem. Jen syn může pocítit skutečnou bolest nad přestupky, kterými zarmoutil Otce. Kterých se dopustil vůči tomu, kdo ho má velice rád a současně může doufat, že mu bude odpuštěno. My jsme totiž ve své myslí oddělili vědomí synovství od vědomí hříšnosti. A to je velice nebezpečné. Hřích se nám tím stal něčím, co vůbec nesouvisí s našimi vztahy. Prostě jakési „pouhé“ (v uvozovkách) narušení zákona. Najednou hřích nenarušuje můj vztah, ale je jenom přestoupením nějakého přikázání. Nepochopili jsme tím, že uznání hříchu nás teprve vrací do Otcovy náruče, a dává nám novou možnost pocítit, že jsme přijati, milováni, a že máme svoji hodnotu. Hřích je v podstatě vzpoura proti Božimu otcovství, a to nechápání hříchu v souvislosti s Otcem nás nakonec od Boha velmi vzdaluje.

Když člověk neuznává hřích, velice snadno se dostane do postoje, že s Bohem obchoduje, anebo se na něj hněvá, je ve vzdoru, anebo Boha nepotřebuje. A pak žije tak jako ten starší syn v Ježíšově podobenství o marnotratném synu v domě jako nádeník, který si myslí, že má na všechno právo, je zhrzený, že všechno není podle jeho představ a vůbec se neraduje z toho, že je v domě Otcově, že mu všechno patří, natož aby se radoval ještě z návratu druhých hříšníků, marnotratných synů. Bůh, který je naším Otcem, nás skrze toto odpouštění osvobozuje od strachu a domýšlivosti. On po nás nechce, abychom byli bezchybní. Abychom byli jenom morálně dokonalí, ale On nás zve ke svému stolu. Zve nás, abychom s ním sdíleli život. Abychom měli jeho pohled na život, abychom se k ostatním chovali tak jako On. Abychom s Ním sdíleli Jeho radost. Právě proto, že každý den hřešíme, tak každý den je takovým pozváním k znovuoobjevení tohoto vnitřního tajemného vztahu Otce, který nás léčí svým milosrdenstvím. Jenomže pro ten vztah se my rozhodujeme. Každý den a stále znovu. A tím se vlastně rozhodujeme pro svoji autentickou zkušenost s Bohem. Jestli budeme Boha poznávat tváří v tvář takového, jaký je, záleží na prvním místě na nás. Na našem každodenním rozhodnutí uznat hřích a předstoupit s tímto hříchem před jeho tvář. Slovy Písma: „Vstanu a půjdu k svému Otcovi“. Apoštol Pavel píše v listě Římanům (8,28), že „těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému“, a že „nás nic nemůže odloučit od Lásky Boží“ (Římanům 8,39). Ani náš hřích, ani ten největší hřích, který jsou lidé schopni spáchat. Bůh totiž není ten, kdo by se našim hříchem nechal urazit, tak jako nás urážejí druzí lidé. On, samozřejmě, je našim hříchem hluboce zraňován ve svém srdci. Víc než si můžeme vůbec představit. On je zraňován ve své lásce vůči nám, protože hříchem my narušujeme tento vztah závislosti Otce a syna. Čím větší je náš hřích, tím větší je také rána v Otcově srdci (bychom mohli říct). Ale pozor: tím větší je také Otcovo milosrdenství. Tím víc také vytryskne z Jeho srdce skutečný soucit, pohnutí a slitování. Náš hřích nemůže omezit lásku Boží. Naopak. Ten ji ještě víc provokuje. Problém je v tom, že náš hřích nás před láskou zavírá. Náš svatý otec Jan Pavel II. už před lety napsal v jednom listě: „V hlubinách Boha je láska, která na hřích člověka reaguje tím větším slitováním“. To je právě veliké tajemství Otcova srdce, že On na absolutní hřích lidstva, což je ukřižování Božího Syna, odpověď dělá absolutní láskou a odpouštěním.

A tak Boží otcovství zajišťuje v tomto světě definitivní vítězství dobra a lásky nad veškerým zlem. Bůh je můj Otec, který nám tedy nejen dal život jednou provždy, ale který tím, že nám odpouští, nám ten život stále znovu a znovu nabízí. A dává nám všechno, co k životu potřebujeme. Jenom nám ponechává svobodu, abychom se pro Něho, pro ten vztah k Němu, mohli dennodenně rozhodnout. Hledat Jeho tvář, odpovídat na to, jak On nás hledá, a jak nás miluje. **Bůh vyžaduje od svých dětí, aby Ho milovaly celým srdcem, celou duší, celou svou myslí a vši svou silou.** Proč? No, protože za prvé: nás touto láskou On miluje jako první, zcela úplně a cele, a protože je to jediný způsob, jak můžeme skutečně žít jako Jeho děti. Že ho budeme milovat cele a úplně. Na Jeho lásku nelze odpovídat jinak. Když se člověk pokusí milovat Boha jenom trochu, tak ho to nakonec vůbec nevede k (žádnému) nějakému štěstí, ale naopak. Jeho život je úplně rozbitý. Takový člověk se pak poohlíží dokonce po životě ateistů a říká: „Vždyt oni jsou spokojenější, než já.“ No skutečně, člověk, který nemiluje Boha celým srdcem, ale jenom zčásti, k tomu všemu, co lidé prožívají krásného v životě, si přidá ještě výčitky a skutečnou neschopnost s Bohem žít. Kdo si myslí, že Boha miluje a přitom Ho nechce milovat cele a úplně, tak se velice mýlí. **Protože na ničem jiném, než na lásce k Bohu je jasné vidět zcela konkrétně, že Boha můžeme milovat buď úplně anebo to láska žádná není.** Samozřejmě, že my této lásky sami ze sebe nejsme schopní. Ale ve chvíli, kdy se pro ni rozhodujeme, On nám tu schopnost lásky dává. Abychom mohli žít jako Jeho děti. Milovat Boha cele vyžaduje denní rozhodnutí a konkrétní projevy lásky. Protože každá láska se živí konkrétními projevy pozornosti a lásky vůči milované osobě. To se samozřejmě projevuje také zřeknutím nás samotných, našich zájmů, všeho toho, co by člověk třeba chtěl jenom a jenom pro sebe a pro svoje štěstí. Toto úsilí o lásku k Bohu se projevuje stále zodpovědnějším hledáním Jeho vůle, očišťováním motivů našeho jednání.

(pokračování příště)

BOŽÍ SLOVO – POKRM PRO DUŠI NA KAŽDÝ DEN

Blaze těm, kdo vedou bezúhonný život, těm, kdo žijí tak, jak učí Hospodinův zákon. **Ž 119,1**

BŘEZEN 2012

1.	ČT	Est 4,17n.p-r.aa-bb.gg-hh; Zl 138; Mt 7,7-12	17.	SO	Oz 6,1-6; Zl 51; Lk 18,9-14
2.	PÁ	Ez 18,21-28; Zl 130; Mt 5,20-26	18.	NE	2Kron 36,14-16.19-23; Zl 137(136); Ef 2,4-10; Jan 3,14-21
3.	SO	Dt 26,16-19; Zl 119; Mt 5,43-48			
4.	NE	Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18; Zl 116(115); Rim 8,31b-34; Mk 9,2-10	19.	PO	2Sam 7,4-5a.12-14a.16; Zl 89(88); Rim 4,13.16-18.22; Mt 1,16.18-21.24a
5.	PO	Dan 9,4b-10; Zl 79; Lk 6,36-38	20.	ÚT	Ez 47,1-9.12; Zl 46; Jan 5,1-3a.5-16
6.	ÚT	Iz 1,10.16-20; Zl 50; Mt 23,1-12	21.	ST	Iz 49,8-15; Zl 145; Jan 5,17-30
7.	ST	Jer 18,18-20; Zl 31; Mt 20,17-28	22.	ČT	Ex 32,7-14; Zl 106; Jan 5,31-47
8.	ČT	Jer 17,5-10; Zl 1; Lk 16,19-31	23.	PÁ	Mdr 2,1a.12-22; Zl 34; Jan 7,1-2.10.25-30
9.	PÁ	Gn 37,3-4.12-13a.17b-28; Zl 105; Mt 21,33-43.45-46	24.	SO	Jer 11,18-20; Zl 7; Jan 7,40-53
10.	SO	Mich 7,14-15.18-20; Zl 103; Lk 15,1-3.11-32	25.	NE	Jer 31,31-34; Zl 51(50); Zid 5,7-9; Jan 12,20-33
11.	NE	Ex 20,1-17; Zl 19(18); 1Kor 1,22-25; Jan 2,13-25	26.	PO	Iz 7,10-14; Zl 40(39); Zid 10,4-10; Lk 1,26-38
12.	PO	2Kral 5,1-15a; Zl 42; Lk 4,24-30	27.	ÚT	Nm 21,4b-9; Zl 102; Jan 8,21-30
13.	ÚT	Dan 3,25.34-43; Zl 25; Mt 18,21-35	28.	ST	Dan 3,14-20.91-92.95; Dan 3; Jan 8,31-42
14.	ST	Dt 4,1.5-9; Zl 147; Mt 5,17-19	29.	ČT	Gn 17,3-9; Zl 105; Jan 8,51-59
15.	ČT	Jer 7,23-28; Zl 95; Lk 11,14-23	30.	PÁ	Jer 20,10-13; Zl 18; Jan 10,31-42
16.	PÁ	Oz 14,2-10; Zl 81; Mk 12,28b-34	31.	SO	Ez 37,21-28; Jer 31; Jan 11,45-56

PRVIDELNĚ

- každou neděli v 19 h Velká zpěvárna - setkání Společenství pro Ježíše
- PROGRAM NEDELNÍCH SETKÁNÍ SPOLEČENSTVÍ PRO JEŽÍŠE:
- 4. 3.: 1. neděle v měsíci: s modlitbou za fyzické a vnitřní uzdravení
 - 11. 3.: 2. neděle v měsíci: s modlitbou za evangelizaci Kroměříže
 - 18. 3.: 3. neděle v měsíci: společné slavení desátku pro Ježíše s modlitbou za hmotné potřeby, prosperitu, zaměstnání aj.
 - 25. 3.: 4. neděle v měsíci: s modlitbou za evangelizační aktivity Společenství

PŘIPRAVUJEME

- Kurzy Alfa - zahájení v průběhu měsíce března (bude upřesněno)
- Děkanátní pouť do Izraele. Více na www.izrael.kromeriz.cz
- Pro zájemce o společně strávenou dovolenou nabízíme pobyt v Beskydech od soboty 30. 6. do soboty 7. 7. 2012. **Gruň - chata sv. Josefa** (Bílý kříž, Visalaje, Švarná Hanka, Chyža, Lysá hora, Staré Hamry). Informace: A. a V. Šimordovi tel. 573 361 040, 732 724 568, simorda@post.cz nebo www.izrael.kromeriz.cz/Grun

PŘIMLOUVEJTE S NÁMI

Každé úterý od 18 h v kapli sv. Tadeáše chválami přimlouváme za milost obrácení pro nás, pro naše rodiny, pro naši farnost, pro naše město a za úmysly nás a našich přátel předložené k přímluvné modlitbě. Podle možností se každé úterý i postíme na stejný úmysl.

POVZBUZENÍ: BŮH POTŘEBUJE SVĚDKY!!!

Zpravodaj Brána je distribuován ZDARMA na povzbuzení v rozhodnutí vytvářet „Brány“, tj. malá křesťanská společenství. V případě zájmu o pravidelný odběr pište, volejte, faxujte, mailujte. Za dobrovolné příspěvky na poštovné děkujeme. Číslo účtu: 1421675369/0800. Doklad o daru, či fakturu na reklamu na internetu na požádání vystavíme. Adresa: Porta futura o.s. Velké nám. 48, 767 01 Kroměříž. Informace o akcích pořádaných Společenstvím pro Ježíše na tel.: 603 231 601 nebo tel.fax: 573 336 936, e-mail: brana@email.cz, www.Jezis.cz. Evidenční číslo: MK ČR E 13849